

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ МІЛЬЙОНИ ДЕРЖАВІ ВІД САМУСЬКА

Іван Єфремович Самусько (на фото) уже більше півтора десятка літ очолює районну організацію ветеранів, а якщо точніше - із 1991

року. За цей час долучається до вирішення особистих, родинних, господарських та інших клопотів сотень членів ветеранської організації. Довіряють йому люди, тож у його кабінеті завжди можна зустріти літніх ходоків із найвіддаленіших населених пунктів району. А між іншим, Іван Єфремович працює, як кажуть, на чистому ентузіазмі. До того ж не ініціює питання про винагороду за громадську працю, бо це уже стало своєрідною духовною потребою, а потреби ці формувалися у непростих життєвських обставинах...

Чотирнадцятилітній хлопчина із села Мотовилівка Любарського району, що на Житомирщині, у 1944-му році потрапив у вир військових подій і 14 березня того року був важко поранений. Однак дужий організм здолав наслідки поранення. Принаймні, тоді так здавалося.

У 1950 році мотовилівчанина призвали в армію. Служив у спецбатальйоні, побував у Німеччині, Румунії, Югославії, Австрії. А після звільнення в запас досвідченого воїна направили на роботу у міліцію. Працював водієм-міліціонером, дільничним інспектором, а згодом – у відділі із розкрадання соціалістичної власності – так званому ОБХСС. Навіть за приблизними підрахунками Іван Самусько завдяки службовій діяльності повернув у державну скарбницю більш як один мільйон карбованців. Скажімо, фінансові зловживання на Острозькому овочесушильному заводі скляною тарою призвели до того, що у кримінальній справі проходило 69 чоловік(!), а махінації потягнули на 367(!) тисяч карбованців. У гучній справі у колгоспі ім.Шевченка обладнання сягнули 266 тисяч карбованців.

Або взяти так звану операцію «Лампа» у Мальованій. У селі нараховувалися кілька фермських приміщень і сотня з лишком осель, а лампочок господарство начебто придбало стільки, що п'ять років ними можна було Москву освітлювати. А ще там маніпулювали упражжю, возами – всього виявлено зловживань на 70 тисяч карбованців.

Втім, розкриті злочини, які скоювали люди, жодним чином не означали, що оперуповноважений Іван Самусько байдуже ставиться до людей. Мовляв, йому б у тюрму людину спроводити – і все. До речі, про його участь у долях людських свідчить таке. У Рудці в магазині виявили нестачу товарів і цінностей на 125 тисяч карбованців. Офіцер пообіцяв працівницям, причетним до цього: якщо нестача буде погашена, то судити їх не будуть. Зрештою, так і сталося, хоча не без деяких нюансів.

Сьогодні не слід замовчувати й те, що оперуповноваженому відділу БХСС чинили супротив не тільки зловмисники, крадії, шахраї, а й деякі високопосадовці. Щоб довести свою правоту Івану Єфремовичу доводилося звертатися у Київ і Москву. Звісно, така некерівність і принциповість викликала супротив у деяких районних начальників, але офіцерська честь для Самуська і зговірливість із «комбінаторами» були несумісні. Можливо, саме така позиція гальмувала його кар'єрне просування, бо 14 років прослужив у званні капітана міліції. А після переведення в обласне управління буквально за лічені тижні йому присвоїли звання майора...

Івана Самуська як професіонала найвищої проби знали у всій Україні. Не дивно, що його тричі залучали до роботи у слідчо-оперативній групі МВС СРСР, а десять разів – МВС УРСР, а географія його службових відряджень пролягала через Грузію, Росію, Кабардино-Балкарію, Нагорний Карабах та інші куточки колишнього СРСР. Цікаво, що млинівчанин в одній кримінальній справі проводив обшук у московському готелі «Останкіно», де високопосадовці зі столиці займалися розпустою та оргіями із дівичками, послуги яких оплачували залежні від високопосадовців спонсори.

Знайшли Івана Самуська і під час підвищення кваліфікації у Вищій школі МВС України. Тоді його залучили для роботи у складі оперативної групи, яка виявила зловживання на Білоцерківському м'ясокомбінаті на суму 647 тисяч карбованців. «Комбінатори» причіплювали до ваги магнітні гирі, якими непомітно керував вагар. І «наважив» більш як на півмільйона карбованців. До речі, згадану суму виявили у забетонованому сховищі.

Власне, якби Іван Єфремович розповів за кожну справу, до розслідування якої був причетний, то вийшов би захоплюючий детектив. Можливо, сюжет цього роману доповнять його вулики Сергій – дізнавач Луцького міськвідділу міліції та Андрій – курсант Івано-Франківського інституту внутрішніх справ. Обоє дідусь закликає стати професіоналами високої проби і відчувати серце людини, із якою звели життєві чи службові обставини...

Людмила ГУБЕНКО,
заступник начальника РВ УМВС України в Рівненській області, майор міліції.